

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Miroslava Jedličky**, IČ 62786814, sídlem v Krupce, Masarykova 359/24, zastoupeného Mgr. Jiřím Dostálem, advokátem, se sídlem v Praze, Pařížská 68/9, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 33118/48, zastoupeným Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem, se sídlem v Děčíně, Řetězová 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2012, č.j. 3376/2012, JID 113200/KUUK/He,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2012, č.j. 3376/2012, JID 113200/KUUK/He, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13.7.2012, č.j. MgMT/060941/2012/Vrb, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč podle § 56 odst. 4 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění účinném do 18.1.2013 (dále jen „zákon o odborné způsobilosti“), za správní delikt podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o odborné způsobilosti pro porušení ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) zákona o odborné způsobilosti, neboť žalobce přijal do výuky a výcviku pro skupinu řidičského oprávnění C+E německého státního příslušníka, pana B. O. S., nar. „X“, který v té době nebyl

držitelem oprávnění skupiny C a tím nesplňoval podmínku přijetí k výuce a výcviku dle ustanovení § 91 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Dále byla žalobci uložena povinnost náhrady nákladů správního řízení. V žalobě žalobce navrhl zrušení i prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v právním posouzení celého případu. Správní orgán I. stupně i žalovaný vychází ze stanovisek Ministerstva dopravy ze dne 3.11.2006, č.j. 126/2006-160-LEG/6, a ze dne 30.11.2006, č.j. 192/2006-160-AS/1. Tato stanoviska sice řeší danou problematiku, ale oba správní orgány opomněly doplňující stanovisko k okamžiku nabytí řidičského oprávnění ze dne 22.1.2007, ve kterém se hovoří o tom, *„že součástí poučení účastníka řízení by při popsáném postupu mělo být také poučení o tom, že udělení řidičského oprávnění lze až do doby vydání řidičského průkazu využít pouze pro doložení splnění podmínky pro přijetí k výuce a výcviku k získání další skupiny řidičského oprávnění podle § 13 písm. f) zákona č. 247/2000 Sb. Splnění uvedené podmínky by v tomto případě bylo možné prokázat výpisem z registru řidičů, ve kterém by bylo uvedeno, že v něm uvedená osoba je držitelem řidičského oprávnění, popřípadě potvrzením o ústním vyhlášení rozhodnutí vydaným ve smyslu § 67 odst. 3 správního řádu. Ani jeden z uvedených dokumentů by však nemohl nahradit řidičský průkaz při řízení motorového vozidla. Řízením motorového vozidla, k jehož řízení je třeba řidičského oprávnění popsáným způsobem udělené skupiny, aniž by měl u sebe řidičský průkaz, by držitel řidičského oprávnění, řidič, porušil povinnost podle § 6 odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb., čímž by se dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.“* Toto tvrzení je dále podloženo i záznamy v řidičském průkazu, kde je uveden datum u příslušné získané skupiny den podání žádosti o vydání řidičského oprávnění a není tam uveden den převzetí řidičského oprávnění. Dále je tato skutečnost patrná i z výpisu z evidenční karty řidiče, kde je přímo uvedeno ve sloupci „Datum udělení“, kdy danou skupinu řidič získal. Vzhledem k tomu, že žalobce vždy přijímá klienty do výuky, až když se přesvědčí z výpisu evidence karty řidiče, že splňuje zákonné požadavky, tak z tohoto důvodu se nemohl dopustit správního deliktu, za který mu byla uložena sankce. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nebyl po doplnění dalšího důkazního materiálu opětovně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Nelze se spokojit s tvrzením žalovaného, že daná skutečnost nesouvisela přímo s přijetím žadatele do autoškoly a byla ku prospěchu žalobce, neboť potvrdila jím uváděné skutečnosti. Z konečného rozhodnutí nevyplývá, jak byla zohledněna skutečnost, že listina byla doplněna ku prospěchu žalobce. V řízení byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů, a to konkrétně uvedené v ustanovení § 2 odst. 1, § 4 odst. 4 správního řádu. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl nepodložené domněnky, že žalobce přijal žádost i přesto, že v ní absentoval údaj o držení skupiny řidičského oprávnění C, který byl zřejmě do žádosti dopsán dodatečně, a to až po vydání řidičského průkazu č. „X“ dne 14.11.2011, tedy o celých 10 dní později. Toto tvrzení žalovaného nemá oporu ve spisovém materiálu. Na podporu svého názoru o důvodnosti žaloby k žalobě mimo jiné přiložil kopii stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 22.1.2007 a výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 17.9.2012, jimiž navrhl provést dokazování.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle doloženého spisového materiálu pan S.

podal žádost o přijetí do výuky a výcviku dne 4.11.2011. Žalobce přijal tuto žádost i přesto, že v ní absentoval údaj o držení řidičského oprávnění skupiny C, který byl zřejmě do žádosti dopsán dodatečně, a to až po vydání řidičského průkazu, tedy o celých deset dní později. Především poukázal na to, že stanovisko ústředního orgánu má pouze doporučující charakter. Správní řízení pro spáchání správního deliktu bylo se žalobcem zahájeno na základě podezření z porušení ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) zákona o odborné způsobilosti, neboť v daném případě byl oprávněn žalobce přijmout k výuce a výcviku žadatele, který je držitelem řidičského oprávnění skupiny C. Za držitele řidičského průkazu je nepochybně možno označit pouze osobu, která řidičský průkaz fyzicky má, tedy jej převzala. Okamžikem převzetí řidičského průkazu nabývá právní moci správní rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění. Pan S. převzal svůj řidičský průkaz až dne 14.11.2011 a nemohl tedy ke dni 4.11.2011 naplňovat podmínky, které zákon k přijetí do výuky a výcviku požaduje. Podle stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 30.11.2006, č.j. 192/2006-160-AS/1, musí žadatel pro přijetí do výuky a výcviku pro skupinu C+E prokázat pro zařazení do výuky splnění všech podmínek podle ustanovení § 13 zákona o odborné způsobilosti. Správní řízení se netýkalo zahájení výuky, ale splnění podmínek pro přijetí uchazeče (pana S.). K porušení práva podle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že dne 10.6.2012 došlo k doplnění spisu pouze o kopii žádosti o řidičské oprávnění pana S. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží. Žalobcem zmíněný doplněný důkaz obsahoval nově pouze údaje o vykonané zkoušce. V oznámení o zahájení správního řízení dal správní orgán I. stupně dne 23.6.2012 možnost vyjádřit se k podkladům řízení a následně postupoval v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu, aby zbytečným zatěžováním účastníka řízení nevznikaly zbytečné náklady, neboť doplněný důkaz a jím doložená skutečnost neměla vliv na výsledek řízení. K námitce o nepodložené domněnce poukázal žalovaný na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož jsou součástí odůvodnění rozhodnutí i úvahy správního orgánu. V rozhodnutí vyjádřené úvahy žalovaného vychází z údajů obsažených v předložené žádosti o přijetí do výuky a výcviku a data skutečného převzetí řidičského průkazu, tedy dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a uvedl, že žalobce neshledává žádné pochybení, jehož se měl údajně dopustit. Má za to, že celý případ vznikl v důsledku přesprávně formalistické aplikace pokynu z Ministerstva dopravy, které uložilo správním orgánům prověřovat řidičská oprávnění německých státních příslušníků. Je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů vůči žalobci postupovaly nepřipustně formalisticky a dokonce až šikanozním způsobem. Žalobce byl osobně s panem S. na příslušném správním orgánu dne 1.11.2011 podávat žádost o získání předmětného řidičského oprávnění, přičemž žalobci bylo známo, že pan S. splňuje kvalifikační předpoklady k tomuto získání, neboť i řidičské oprávnění pro skupinu C rovněž získal v žalobcově autoškolě.

Při tomtéž jednání právní zástupce žalovaného odkázal na dosavadní vyjádření. Nedůvodnost žaloby dle jeho názoru dokládá fakt, že pan S. požádal o získání řidičského oprávnění ke skupině C již dne 4.11.2011, ačkoliv držitelem řidičského průkazu k této skupině se stal až dne 14.11.2011. Evidenční karta řidiče je datována až zářím 2012 a vedle toho není zřejmé, že by si žalobce v době rozhodné ověřoval kvalifikační předpoklady u pana S. k získání příslušného řidičského oprávnění. Dále podotkl, že z provedeného dokazování ani

ze správního spisu nevyplynulo, že by se pan S. při získání řidičského oprávnění vzdal práva odvolání.

Soud podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), provedl na návrh žalobce důkaz listinami, a to stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 22.1.2007, zn. 126/2006-160-LEG/10 a výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 17.9.2012.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesní námitkou porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dle kterého platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V řízení je nesporné a vyplývá to i z postoupeného správního spisu, že si správní orgán I. stupně opatřil před vydáním rozhodnutí kopii Žádosti o řidičské oprávnění ze dne 4.11.2011 pana B. O. S. (dále jen „žadatel“), jehož součástí je i záznam o zkouškách z odborné způsobilosti a záznam o vydání řidičského průkazu. S tímto dokladem žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen. Dle soudu se tak jedná o vadu řízení, avšak ne každá vada řízení musí vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 25.9.2009, 2 As 74/2008, www.nssoud.cz). V daném případě tak bylo nutno posoudit, zda se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. K tomu je nutno uvést, že zmiňovaná žádost byla předána žalobci ze strany žadatele dne 4.11.2012, žalobce ji sám částečně vyplnil a informace z ní plynoucí mu byly známy, a to včetně té, že žadatel dne 21.11.2011 vykonal zkoušky, neboť jak sám v průběhu správního řízení uvedl, tyto zajišťoval. O tom ostatně svědčí i vlastní vyjádření žalobce ze dne 3.6.2012, v němž je většina informací obsažených v žádosti uvedena. Žalobce sám neuvádí, jakou mu mělo způsobit újmu neseznámení s tímto podkladem. Žalobci byly od počátku informace obsažené v žádosti známy a jsou mezi stranami nesporné, jediná informace obsažená v Žádosti o řidičské oprávnění vztahující se k vlastnímu vydání řidičského průkazu (číslo řidičského průkazu a rozsah oprávnění), která nemusela být žalobci známa, nemá na skutkovou i právní stránku věci vliv. Soud tedy uzavřel, že se v dané věci nejedná o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a proto nepřistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu.

Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným k věci samé soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Ve spise se nachází žadatelova Žádost o vydání řidičského průkazu rozšířeného i na skupinu C ze dne 1.11.2011, kterou téhož dne přijal Magistrát města Mostu k vyřízení. Na žádosti je uveden datum převzetí řidičského průkazu č. „X“ dne 14.11.2011.

Ze Žádosti o řidičské oprávnění, a to rozšíření na skupinu C+E, vyplývá, že žadatel podal žalobci dne 4.11.2011 jako provozovateli autoškoly žádost o přijetí do výuky a výcviku k získání uvedeného řidičského oprávnění. Téhož dne žalobce žádost přijal a uvedl na ní datum ukončení výcviku 13.11.2011. Ve Třídní knize kurzu řidičů silničních vozidel je však uvedeno zahájení výuky a výcviku dne 14.11.2011 s ukončením dne 19.11.2011. Následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 3.6.2012 uvedl, že v případě data 13.11.2011 se jedná pouze o písařskou chybu. Ze záznamu o zkouškách odborné způsobilosti vyplývá, že zkoušky žadatel úspěšně složil dne 21.11.2011. Následně byl žadateli vydán řidičský průkaz i pro skupinu C+E.

Podle § 13 odst. 1 písm. f) zákona o odborné způsobilosti výuku a výcvik k získání řidičského oprávnění může provádět výlučně provozovatel autoškoly. Provozovatel autoškoly přijme k výuce a výcviku k získání řidičského oprávnění osobu, která splní další podmínky, pokud je pro získání řidičského oprávnění vyžaduje zvláštní zákon. Tímto zákonem je zákon o silničním provozu.

Podle § 91 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidičské oprávnění skupiny C + E lze udělit jen žadateli, který je již držitelem řidičského oprávnění skupiny C.

Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o odborné způsobilosti právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že přijme jako žadatele o řidičské oprávnění osobu, která nesplňuje podmínky podle § 13.

Podle § 80 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

Podle § 92 odst. 1 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění udělí žadateli o řidičské oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností.

Podle § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu splňuje-li žadatel o řidičské oprávnění nebo o rozšíření řidičského oprávnění všechny podmínky podle § 82 odst. 1, má právní nárok na udělení řidičského oprávnění nebo na jeho rozšíření o další skupinu nebo podskupinu řidičského oprávnění.

Podle § 129 odst. 1 zákona o silničním provozu jestliže se žadateli o udělení řidičského oprávnění anebo o rozšíření řidičského oprávnění podle § 92 vyhoví v plném rozsahu, místo rozhodnutí se žadateli vydá řidičský průkaz s uděleným nebo s rozšířeným řidičským oprávněním.

Soud má za to, že nejdříve je nutno vymezit vztah mezi řidičským oprávněním a řidičským průkazem, neboť jejich rozlišení je pro věc stěžejní. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2010, 2 As 41/2009, www.nssoud.cz, je uvedeno, že: „Z ustanovení § 80 citovaného zákona (zákon o silničním provozu – pozn. soudu) se podává, že řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění je žadateli udělováno na jeho žádost (§ 92 zákona o silničním provozu), a to při kumulativním splnění zákonem předepsaných podmínek. O této žádosti se vede správní řízení, které však, v případě vyhovění žádosti, není završeno vydáním správního rozhodnutí v materializované podobě, ale přímo vydáním řidičského průkazu (§ 129 odst. 1 zákona o silničním provozu, respektive § 129 odst. 2 tohoto zákona, ve znění účinném v době podání žádosti stěžovatelky).

Z uvedeného lze učinit dílčí závěr, a sice, že řízení o vydání (udělení) řidičského oprávnění je správním řízením, ve kterém je rozhodováno o právech a povinnostech fyzických osob a v případě, kdy takové žádosti není vyhověno, musí být řízení zakončeno vydáním správního rozhodnutí, které je pak soudně přezkoumatelné. Pokud jde o řidičský průkaz, ten je veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny či podskupiny řidičského oprávnění a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení, rodné číslo a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona (§ 103 odst. 1 zákona o silničním provozu). Z ustanovení § 109 odst. 1 zákona o silničním provozu dále vyplývá, že podmínkou pro vydání řidičského průkazu je existence odpovídajícího řidičského oprávnění.... Z uvedeného je tedy zcela evidentní, že, narozdíl od řidičského oprávnění, je řidičský průkaz toliko úřední listinou – osvědčením, kterým se prokazuje existence řidičského oprávnění a jeho rozsah. S výjimkou případů, kdy je řidičský průkaz vydán v řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění namísto formalizovaného správního rozhodnutí jde o „prosté osvědčení“, ve smyslu části čtvrté správního řádu.“

Ze shora uvedeného vyplývá, že byť je po splnění všech podmínek stanovených zákonem o silničním provozu nárok na vydání řidičského oprávnění (viz § 92 odst. 7 zákona o silničním provozu), rozhoduje se o udělení řidičského oprávnění ve správním řízení, které vede obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě žádosti žadatele o udělení řidičského oprávnění. Jedná se tak o rozhodování o právech a povinnostech žadatele, jehož výsledkem je rozhodnutí, jímž je založeno či nikoliv řidičské oprávnění. Žadatel tak nenabývá řidičského oprávnění vykonáním zkoušek, ale až po splnění dalších formálních náležitostí včetně podání žádosti, o jejichž splnění rozhoduje oprávněný správní orgán. Modifikací oproti standardní úpravě správního řízení zakotvené ve správním řádu je pouze to, že se nevydává v případě vyhovění žádosti samostatné rozhodnutí, ale již toliko osvědčení o udělení řidičského oprávnění v podobě řidičského průkazu. V každém případě až právní mocí rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění je založeno přiznané oprávnění ve stanoveném rozsahu.

Bylo by nesprávné domnívat se, že v případě vykonání odborných zkoušek a podání žádosti o vydání řidičského průkazu musí být žadateli řidičský průkaz a tím i řidičské oprávnění vydáno. Zákon o silničním provozu uvádí v ustanovení § 109 odst. 6 až 8 náležitosti žádosti o vydání řidičského průkazu. Lze poukázat na příklady, kdy v minulosti pro nesplnění formálních náležitostí žádosti nebyl řidičský průkaz vydán, a to například pro absenci platného občanského průkazu při podání žádosti (viz rozsudek KS v Ostravě ze dne 15.9.2008, 22 Ca 92/2008, www.nssoud.cz) či pro absenci přiděleného rodného čísla (viz rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 20.2.2012, 15 Ca 148/2009, www.nssoud.cz).

Pro daný případ je nutno stanovit okamžik, kdy nabývá rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění právní moci a tím zakládá oprávnění úspěšného žadatele. Podle § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Podle § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k ústnímu vyhlášení rozhodnutí a žádá ze stran to ostatně ani netvrdí. K oznámení muselo tedy dojít až doručením stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí, v daném případě podle § 129 odst. 1 zákona o silničním provozu se místo vlastního rozhodnutí vydává řidičský průkaz. Rozhodnutí o kladném vyřízení žádosti a vydání řidičského oprávnění je tak oznámeno až

předáním řidičského průkazu. V daném případě není sporu o tom, že řidičský průkaz byl žadateli vydán až dne 14.11.2012 a až v tento den bylo rozhodnutí žadateli oznámeno a mohlo nabýt právních účinků. Jak plyne ze shora uvedeného, v případě nesplnění některých formálních náležitostí mohlo být vydáno i zamítavé rozhodnutí a nelze tak rozhodně tvrdit, že k nabytí řidičského oprávnění postačovalo pouhé podání žádosti. Pokud žalobce poukazuje na to, že v evidenční kartě řidiče, kterou přiložil k žalobě je uvedeno datum udělení dne 1.11.2011, tak je nutno konstatovat, že uvedená evidenční karta je až ze dne 17.9.2012. Evidenční karta řidiče nebyla součástí správního spisu ani žádosti o řidičské oprávnění ze dne 4.11.2012 a žadatel jejím prostřednictvím žalobci nic nedokládal. Shora uvedený právní názor není v rozporu ani se stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 22.1.2007, zn. 126/2006-160-LEG/10, neboť toto stanovisko se zabývá možností ústního vyhlášení rozhodnutí, k čemuž však v daném případě nedošlo.

K námitce, že v rozhodnutí žalovaný uvádí nepodložené domněnky ohledně dopsání údaje o vydání řidičského oprávnění do žádosti o řidičské oprávnění o 10 dní později, soud uvádí následující. V Žádosti o řidičské oprávnění ze dne 4.11.2012 je mimo jiné uvedeno, že žadatel je držitelem řidičských oprávnění skupiny A, B, BE, C, s řidičským průkazem číslo „X“. Uvedený řidičský průkaz však byl žadateli vydán až dne 14.11.2012. Jediné logické vysvětlení je, že tyto údaje musely být do žádosti zaneseny dodatečně. Ať už však došlo k dodatečnému doplnění těchto údajů později či nikoliv a nelze tvrdit, že tak učinil žalobce, nemá to na právní posouzení věci vliv, neboť je odpovědností žalobce, aby řádně ověřil splnění podmínek pro přijetí žadatele do výuky. V dané věci je tak rozhodné faktické splnění podmínek pro přijetí k výuce a výcviku a nikoliv formálně správně vyplněný formulář.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobce přijal žadatele k výuce a výcviku pro řidičské oprávnění skupiny C+E dne 4.11.2012, ačkoliv žadatel dosud nenabyl řidičského oprávnění skupiny C jako nutné podmínky pro zařazení do výuky a výcviku pro skupinu C+E. Tím se žalobce dopustil správního deliktu podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o odborné způsobilosti, neboť přijal jako žadatele o řidičské oprávnění osobu, která nesplňovala podmínku uvedenou v ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) zákona o odborné způsobilosti ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, neboť žalovaný je personálně dostatečně vybaven hájit svá rozhodnutí před soudem a jeho zastoupení advokátem jde pouze na jeho vrub.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová